

Bruxelles, den 23. november 2020
(OR. en)

13091/20

LIMITE

EF 296
ECOFIN 1067
CCG 48
DRS 35
CODEC 1177
JAI 991
JUSTCIV 127
COMPET 569
EMPL 518
SOC 720

Interinstitutionel sag:

2010/0207(COD)
2011/0295(COD)
2015/0270(COD)
2016/0360(COD)
2016/0361(COD)
2016/0362(COD)
2016/0363(COD)
2016/0364(COD)
2018/0060(COD)
2018/0063(COD)
2020/0066(COD)

RAPPORT

fra: formandskabet
til: De Faste Repræsentanternes Komité
Vedr.: Situationsrapport fra formandskabet om styrkelse af bankunionen

Situationsrapport fra formandskabet om styrkelse af bankunionen

I. Indledning

I henhold til Rådets konklusioner om **køreplanen for fuldførelse af bankunionen** som vedtaget af Rådet den 17. juni 2016 (10460/16, "juni 2016-køreplanen") har Rådet fortsat arbejdet under det tyske formandskab med henblik på styrkelse af bankunionen og har også fortsat overvåget fremskridtene med hensyn til risikoreduktion.

De drøftelser, der fandt sted i december 2019 i **Eurogruppen og på eurotopmødet** (møde i inklusivt format), fremhævede behovet for at fortsætte arbejdet med alle elementer i forbindelse med den yderligere styrkelse af bankunionen på grundlag af konsensus med henblik på at vende tilbage til disse spørgsmål i juni 2020.

I betragtning af at bankunionen blev oprettet som reaktion på finanskrisen, bør der i eventuelt yderligere arbejde tages hensyn til de centrale vejledende principper for bankunionen, dvs. at bryde den negative forbindelse mellem banker og stat, der var central for krisen, og sørge for, at banksektoren i euroområdet og EU generelt er sikker og pålidelig, og at banker, der ikke er rentable, afvikles, uden at der gøres brug af skatteydernes penge, og med så få følger som muligt for realøkonomien, samtidig med at den finansielle stabilitet sikres på EU-plan og medlemsstatsplan.

Midt i covid-19-pandemien i juni 2020 anerkendte Eurogruppen, som mødtes i inklusivt format, at oprettelsen af bankunionen i høj grad har bidraget til at sikre en mere modstandsdygtig banksektor, og var enig om, at krisen har styrket argumenterne for at fuldføre bankunionen. Den opfordrede sine stedfortrædere til snarest muligt at genoptage arbejdet med **yderligere at styrke bankunionen på en helhedsorienteret måde**.

Det tyske formandskab udarbejdede efter denne helhedsorienterede tilgang arbejdsprogrammet for **Ad Hoc-Gruppen vedrørende Styrkelse af Bankunionen** (ad hoc-gruppen, 5006/16), som på **fire uformelle møder under det tyske formandskab** på teknisk niveau har drøftet de elementer, der anses for at være væsentlige for styrkelsen af bankunionen, nemlig:

- foranstaltninger til forbedring af krisestyringen
- større integration af EU's banksektor og spørgsmålet om balancen mellem hjemland og værtsland
- den lovgivningsmæssige behandling af statsengagementer og
- tekniske drøftelser om udformningen af en europæisk indskudsforsikring (EDIS) på grundlag af den såkaldte hybride model.

Disse drøftelser berører ikke resultatet af de politiske forhandlinger om den yderligere styrkelse af bankunionen.

Arbejdsprogrammet for ad hoc-gruppen blev nøje koordineret med arbejdsprogrammerne for Gruppen på Højt Plan vedrørende EDIS og Kommissionens Ekspertgruppe om Bankvirksomhed, Betalinger og Forsikring.

Denne situationsrapport sammenfatter status som drøftet på de fire ovennævnte møder og er udarbejdet under det tyske formandskabs ansvar under hensyntagen til de synspunkter, som ad hoc-gruppens medlemmer har givet udtryk for. Den har til formål at sikre kontinuitet og lette det kommende formandskabs arbejde og bør ikke betragtes som bindende for delegationerne, da der er tale om formandskabets vurdering af resultatet af drøftelserne¹.

Rapporten er opdelt i tre dele: Del II er den mest omfattende del af rapporten og dækker de ovennævnte elementer, der er væsentlige for styrkelsen af bankunionen. Del III omhandler revisionen af rammerne for styring af bankkriser og indskudsgaranti og del IV omhandler overvågning af risikoreduktion, navnlig tiltag til håndtering af misligholdte lån.

II. Elementer, der anses for at være væsentlige for styrkelse af bankunionen

II.1. Krisestyringsramme

Formandskabet havde afsat to arbejds møder til at drøfte styrkelse af krisestyringsrammen for banker. På **første møde den 13. juli** fokuserede drøftelserne på:

- **samspillet mellem tilsynsbeføjelser i henhold til kapitalkravsdirektivet (CRD) og beføjelser til tidlig indgriben i henhold til direktivet om genopretning og afvikling af banker (BRRD) og**

¹ De fremskridt, der tidligere er gjort, er fremlagt i de situationsrapporter, som er udarbejdet af det nederlandske (10036/16), slovakiske (14841/16), maltesiske (9484/17), estiske (14808/17), bulgarske (9819/18), østrigske (14452/18), rumænske (9729/19 ADD 1), finske (14354/1/19 REV 1) og kroatiske (8335/20 ADD 1) formandskab.

- spørgsmål vedrørende de **udløsende faktorer, der anvendes til at vurdere, hvorvidt banker er nødlidende eller forventeligt nødlidende (FOLTF)**, og hvorvidt det ville være en fordel at bringe dem i overensstemmelse med de udløsende faktorer for konkurs i henhold til nationale insolvensregler.

Desuden forelagde formandskabet et uofficielt dokument, der beskriver de forudsætninger, som anses for at være nødvendige, når der drøftes fremtidige ændringer af kreditorrækkefølgen (f.eks. gennemsigtighed og forudsigelighed for kreditorer). Formålet med dette uofficielle dokument var at bane vej for en mere detaljeret drøftelse af målrettede ændringer af kreditorrækkefølgen på mødet i september i ad hoc-gruppen.

Samspil mellem tilsynsbeføjelser i henhold til CRD og beføjelser til tidlig indgriben i henhold til BRRD

For så vidt angår samspillet mellem tilsynsbeføjelser i henhold til CRD og **beføjelser til tidlig indgriben** i henhold til BRRD så et flertal af medlemsstaterne en fordel ved at fjerne eksisterende overlapninger i de respektive lovrammer, som kan bringe en hensigtsmæssig anvendelse af værktøjerne i fare. Der var forskellige holdninger til, hvorvidt betegnelse af sådanne foranstaltninger som foranstaltninger til tidlig indgriben i henhold til BRRD indebærer en forværrende virkning, hvis de anvendes, og om en sådan betegnelse kan udløse forpligtelser til offentliggørelse i henhold til markedsmisbrugsforordningen (MAR). Kommissionen præciserede på mødet, at der for så vidt angår MAR-forpligtelserne ikke er forskel på tilsynsforanstaltninger og foranstaltninger til tidlig indgriben. Endvidere modsatte medlemsstaterne sig i vid udstrækning idéen om at fastlægge kvantitative udløsende faktorer for beføjelser til tidlig indgriben eller at have en klar eskaleringsstige og var i stedet positive over for at give tilsynsmyndighederne større skønsmæssige beføjelser. En medlemsstat opfordrede til yderligere præcisering for at belyse de forskellige potentielle resultater af de forskellige anvendelser af både beføjelser til tidlig indgriben og tilsynsbeføjelser ved at udarbejde scenarier med henblik på at indkredse områder med potentiale for strømning.

Ikke desto mindre var der generel opbakning til foranstaltninger, som vil tilpasse den værktøjskasse, der er til rådighed for tilsynsmyndighederne. Et flertal af medlemsstaterne mente derfor, at det er rimeligt at sammenlægge tilsynsforanstaltninger og beføjelser til tidlig indgriben i forordningen om den fælles tilsynsmekanisme og CRD. Vigtigheden af at sikre koordinering mellem tilsynsmyndigheder og afviklingsmyndigheder blev også påpeget. ECB og nogle få medlemsstater støttede fjernelsen af overlapningen mellem foranstaltninger til tidlig indgriben og tilsynsforanstaltninger ved i BRRD at fjerne de foranstaltninger til tidlig indgriben, der allerede findes i CRD og SSMR, da dette vil indebære begrænsede ændringer og skabe klarhed vedrørende samspillet med afviklingsmyndighederne.

Med hensyn til den fælles tilsynsmekanisme (FTM) var der generel støtte til at give Den Europæiske Centralbank (ECB) et umiddelbart anvendeligt retsgrundlag til at anvende tilsynsbeføjelser og beføjelser til tidlig indgriben. I denne forbindelse påpegede ECB, at en ændring af forordningen om den fælles tilsynsmekanisme frem for en ændring af BRRD og SRMR kan føre til forsinkelse, under hvilken ECB stadig vil mangle et umiddelbart anvendeligt retsgrundlag. I betragtning af behovet for at løse dette problem hurtigt gav ECB udtryk for den opfattelse, at en ændring af forordningen om den fælles afviklingsmekanisme (SRMR) kan være en mere effektiv løsning, eftersom ændringer af SRMR kan vedtages i henhold til den almindelige lovgivningsprocedure, hvor der ikke kræves enstemmighed (i modsætning til ændringer af forordningen om den fælles tilsynsmekanisme).

Formandskabet anerkendte den holdning, som flertallet af medlemsstaterne gav udtryk for, nemlig at tilsynsforanstaltninger og beføjelser til tidlig indgriben **bør samles** i forordningen om den fælles tilsynsmekanisme/CRD. Kommissionen udfører det tekniske arbejde med henblik på et lovgivningsforslag, når det bliver aktuelt.

Samspil mellem fastsættelse af FOLTF og nationale udløsende faktorer for insolvens

Den generelle holdning til samspillet mellem fastsættelse af FOLTF og nationale udløsende faktorer for insolvens var, at det vil være nødvendigt at tilpasse nationale udløsende faktorer for at undgå "limbosituationer", hvor banker med en negativ vurdering vedrørende almene hensyn erklæres FOLTF, men ikke opfylder insolvenskriterierne i henhold til nationale insolvensregler. For nogle medlemsstater vil en tilpasning af de nationale udløsende faktorer for insolvens imidlertid give anledning til betydelige forfatningsmæssige og praktiske problemer, hvorfor de ikke mener, at en tilpasning er en realistisk mulighed.

Ikke desto mindre gav nogle medlemsstater udtryk for, at dette problem kan løses ved gennemførelse på nationalt plan af den nye artikel 32b i BRRD2. I henhold til denne artikel skal banker, der erklæres FOLTF, men hvis afvikling ikke er nødvendig ud fra almene hensyn, "likvideres på en velordnet måde i overensstemmelse med gældende national ret".

I denne forbindelse var der bred enighed om, at omtalen i bestemmelsen af begrebet "likvidation" vil **sikre, at nødlidende banker udtræder af markedet**, selv om der fortsat var delte meninger om, i henhold til hvilke procedurer og tidsfrister udtræden af markedet skal foretages. Navnlig var mange medlemsstater af den opfattelse, at det ikke er nødvendigt med nogen form for automatik mellem fastsættelse af FOLTF og indledning af formel insolvensbehandling, navnlig da FOLTF omfatter den situation, hvor banken kun "sandsynligvis" vil gå konkurs, og dermed ikke er insolvent, eller FOLTF slet ikke vedrører spørgsmålet om insolvens. Ikke desto mindre argumenterede de fleste medlemsstater for at præcisere de retlige begreber, der ikke er præcist defineret i artikel 32b i BRRD2, såsom betydningen af "likvidation". Nogle medlemsstater fremhævede også samspillet mellem FOLTF og inddragelse af tilladelse til at drive bankvirksomhed og mente, at en skønsmæssig beføjelse til en sådan inddragelse kan betragtes som et nyttigt supplement i denne henseende. ECB præciserede, at betingelserne for inddragelse af tilladelse heller ikke er tilpasset betingelserne for FOLTF. Afhjælpning af dette problem ville kræve en ændring af den retlige ramme.

Formandskabet konkluderede, at de omfattende drøftelser om emnerne FOLTF og udløsende faktorer for insolvens bør anerkendes som en del af en eventuel reform af krisestyringsrammen. Medlemsstaterne så frem til yderligere teknisk arbejde på kommissionsniveau med henblik på udarbejdelse af et lovgivningsforslag, når det bliver aktuelt.

På **andet møde den 18. september** fokuserede ad hoc-gruppen på:

- **kreditorrækkefølgen** og
- **krisestyringsrammen for mindre banker.**

Målrættede ændringer af kreditorrækkefølgen

De fleste medlemsstater var enige om, at det vil være nyttigt at anlægge en **målrættet tilgang** til harmonisering af **kreditorrækkefølgen**. En sådan tilgang blev foreslået af formandskabet i dets uofficielle dokument for at undgå vidtrækkende ændringer af insolvensordningerne, hvis anvendelsesområde kan række ud over bankrelaterede spørgsmål. Det fokuserede i stedet på at harmonisere de områder, der vil være relevante i forbindelse med bankafvikling, idet der især blev taget hensyn til princippet om, at ingen kreditorer må stilles ringere.

Medlemsstaterne var imidlertid uenige om, hvilke specifikke områder der vil kræve harmonisering, og hvordan en harmoniseret tilgang bør se ud, navnlig med hensyn til prioritetsrækkefølgen af indskud og passiver, der er udelukket fra bail-in.

Med hensyn til **prioritetsrækkefølgen af indskud** gik de fleste medlemsstater ind for en "moderat" generel indskyderpræference baseret på en trinvis fremgangsmåde. En moderat generel indskyderpræference indebærer, at alle indskyderfordringer har højere prioritet end fordringer fra almindelige usikrede kreditorer. Derudover har dækkede indskud i en ordning med trinvis indskyderpræference højere prioritet end berettigede indskud fra fysiske personer og SMV'er, der overstiger indskudsgarantiordningernes dækningsniveau, men andre indskud har stadig højere prioritet end andre ikkeefterstillede passiver². I lyset heraf understregede medlemsstaterne, at det er vigtigt at bevare rækkefølgen med førsteprioritet for dækkede indskud, hvilket sikrer tilstrækkelig finansiering til, at nationale indskudsgarantiordninger kan opfylde deres centrale funktioner. Med hensyn til "andre indskud" (f.eks. store virksomhedsindskud og ikkeberettigede indskud) har de fleste medlemsstater ikke kommenteret spørgsmålet om, hvorvidt disse indskud bør have højere prioritet end ikkeefterstillede passiver, som det foreslås i forbindelse med den moderate generelle indskyderpræference, eller om de bør være ligestillede med andre ikkeefterstillede passiver.

Det var imidlertid kun få medlemsstater, der var imod idéen om en trinvis indskyderpræference. De argumenterede i stedet for en fremgangsmåde, hvor alle dækkede og udækkede indskud har samme prioritet (pari passu-prioritetsrækkefølge) på det grundlag, at dette vil øge indskudsgarantiordningernes finansielle mulighed for at finansiere andre foranstaltninger ud over udbetaling som led i en EU-ordning for velordnet likvidation der har til formål at tilvejebringe et værktøj til krisestyring af banker, som ikke opfylder testen vedrørende almene hensyn.

² Denne fremgangsmåde blev foreslået af ECB i dens udtalelse af 8. marts 2017 (CON/2017/6).

Drøftelsen om **prioritetsrækkefølgen af passiver, der er udelukket fra bail-in**, og deres samspil med andre passiver såsom indskud eller sikrede passiver viste sig at være vanskelig.

Medlemsstaterne gav udtryk for en lang række problemer, der fortjener yderligere overvejelser. For så vidt angår skatteforpligtelser gav nogle medlemsstater for eksempel udtryk for betænkeligheder med hensyn til, om sådanne forpligtelser vil blive betalt før dækkede indskud eller fordringer fra indskudsgarantiordninger. På denne baggrund anførte et betydeligt antal medlemsstater, at de blot vil foretrække harmonisering af nogle, men ikke alle sådanne forpligtelser. Der var tilslutning til at gruppere de udelukkede passiver på basis af udelukkelsesgrunde. Andre medlemsstater anmodede om et koncernperspektiv for at støtte afvikling baseret på tilgangen single point of entry (SPE), når der henvises til prioritetsrækkefølgen af koncerninterne passiver.

Formandskabet anerkendte den holdning, som flertallet af medlemsstaterne gav udtryk for, nemlig at et eventuelt opfølgingsarbejde vedrørende kreditorrækkefølgen bør målrettes med særligt fokus på at analysere, hvilke passiver, som er udelukket fra bail-in, der bør underlægges en harmoniseret prioritetsrækkefølge. Formandskabet mener, at der er behov for yderligere teknisk arbejde med prioritetsrækkefølgen af passiver, der er udelukket fra bail-in, herunder hvordan prioritetsrækkefølgen kan anvendes i kombination med en moderat generel indskyderpræference baseret på en trinvis fremgangsmåde, som er mange medlemsstaters foretrukne mulighed. Kommissionen bekræftede sin hensigt om at fortsætte det tekniske arbejde på dette grundlag.

Krisestyringsramme for mindre banker

Drøftelsen om udformningen af krisestyringsrammen for mindre banker var baseret på fire bidrag:

- en fremlæggelse fra SRB om dens tilgang til vurderingen vedrørende almene hensyn
- et uofficielt dokument fra formandskabet om en særlig likvidationsordning for banker, der er FOLTF, men som har en negativ vurdering vedrørende almene hensyn ("EU-banklikvidationsordning")
- et fælles uofficielt dokument fra FI, FR og NL, der omhandler målrettede foranstaltninger til forbedring af krisestyringsrammen for alle banker, herunder vurderingen vedrørende almene hensyn og statsstøttekontrol
- en fremlæggelse fra European Forum of Deposit Insurers (EFDI) om dets praktiske erfaringer med least-cost-testen.

Den nuværende krisestyringsramme er binær: Afviklingsmyndigheden handler kun, når afviklingen af den pågældende bank er i offentlighedens interesse, mens alle andre sager er genstand for national insolvensbehandling, hvilket giver mulighed for at følge forskellige fremgangsmåder på nationalt plan. Valget mellem likvidation i henhold til nationale insolvensordninger og afvikling i henhold til afviklingsordningen afhænger derfor af resultatet af vurderingen vedrørende almene hensyn. I lyset heraf gav **SRB** forskellige præciseringer vedrørende sin tilgang til **vurdering vedrørende almene hensyn** inden for rammerne af den fælles afviklingsmekanisme (SRM):

- For det første er SRB afviklingsmyndighed for 128 banker/bankkoncerner, herunder de største banker, der driver virksomhed i bankunionen, systemisk relevante banker og visse grænseoverskridende koncerner. SRB forventer og planlægger generelt at anvende afviklingsværktøjer og ikke likvidation for disse banker i henhold til de respektive nationale insolvensordninger.
- For det andet tager vurderingen vedrørende almene hensyn omstændighederne på det tidspunkt, hvor en bank er nødlidende eller forventeligt nødlidende, i betragtning, dvs. at SRB også tager hensyn til det økonomiske miljø og vurderer indvirkningen af afvikling kontra insolvens på det pågældende tidspunkt og revurderer indvirkningen af bankens nødlidende tilstand på afviklingsmålene.
- For det tredje kan forskelle i de nationale insolvensprocedurer føre til forskellige resultater for vurderingen vedrørende almene hensyn. En harmonisering af de nationale insolvensprocedurer ville derfor være meget nyttig i denne henseende.
- Endelig forklarede SRB, at der er planlagt yderligere arbejde på særlige områder i samarbejde med de nationale afviklingsmyndigheder. Hovedvægten vil være på systemiske begivenheder, finjustering af kritiske funktioner, analyser på regionalt plan og beskyttelse af dækkede indskud.

SRB forklarede, at likvidation i henhold til nationale insolvensordninger – i betragtning af det store antal banker i Den Europæiske Union, som er omkring 3 000 – er "referencescenariet" for en lang række banker i de fleste medlemsstater i tilfælde af en krise.

For disse banker foreslog formandskabet i sit uofficielle dokument en "**EU-banklikvidationsordning**", som indeholder særlige likvidationsværktøjer og vil give mulighed for en harmoniseret anvendelse af indskudsgarantiordningers indgriben ud over udbetaling (dvs. opkøbs- og overtagelsestransaktioner) på grundlag af en klart defineret least-cost-testmetode. Medlemsstaterne havde forskellige holdninger til det centrale spørgsmål om indførelse af en EU-banklikvidationsordning for banker med en negativ vurdering vedrørende almene hensyn: Nogle medlemsstater samt ECB og SRB så fordele ved en sådan tilgang, da de mener, at de nuværende regler i BRRD ikke er hensigtsmæssige for mindre banker, der modtager indlån. Disse medlemsstater og ECB gjorde navnlig gældende, at det kunne være vanskeligt at bringe disse banker ind under afviklingsrammens anvendelsesområde, da de fleste af dem måske ikke har adgang eller kun begrænset adgang til kapitalmarkederne med henblik på at opbygge tilstrækkelige MREL til en afviklingsstrategi. Efter deres opfattelse ville en EU-banklikvidationsordning gøre det muligt at anvende en forholdsmæssig tilgang, som samtidig vil sikre neutralitet med hensyn til forskellige forretningsmodeller.

Andre medlemsstater mindede imidlertid om bankunionens grundlæggende mål om, at "*alle kategorier af institutioner kan afvikles, uanset størrelse eller interne forbindelser*" (Økofinrådets konklusioner, december 2010). Disse medlemsstater fandt, at alle de værktøjer, der er nødvendige for at lette afviklingen af banker, herunder mindre banker, allerede findes i afviklingsværktøjsskassen (f.eks. virksomhedssalgsværktøjet eller brobankværktøjet). For at gøre det muligt i praksis at anvende disse værktøjer på mindre banker støttede disse medlemsstater en **bredere fortolkning af vurderingen vedrørende almene hensyn** som foreslået i det fælles uofficielle dokument fra FI, FR og NL, og som er mere i overensstemmelse med det synspunkt, som nogle medlemsstater har givet udtryk for, at selv små bankers sammenbrud kan indebære risici for den finansielle stabilitet, videreførelsen af kritiske funktioner samt beskyttelsen af og adgang til indskud. Efterfølgende bør de resterende banker med en negativ vurdering vedrørende almene hensyn underlægges likvidation i henhold til nationale insolvensordninger uden mulighed for at anvende andre indgreb end udbetaling (dvs. opkøbs- og overtagelsestransaktioner) finansieret af den nationale indskudsgarantiordning. SRB, som er den afviklingsmyndighed, der er ansvarlig for at anvende vurderingen vedrørende almene hensyn på de største og mest systemiske banker og visse grænseoverskridende koncerner, der driver virksomhed i bankunionen, har præciseret, at afviklingsstrategien for næsten alle banker under dens ansvarsområde er afvikling, ikke insolvens i henhold til nationale ordninger. SRB præciserede endvidere, at den nuværende ordning giver tilstrækkelig fleksibilitet til at kunne håndtere alle situationer på passende vis.

Med hensyn til **least-cost-testen** var næsten alle medlemsstater enige om, at der er behov for en mere detaljeret metode for mere effektivt at sikre lige konkurrencevilkår i EU som foreslået i formandskabets uofficielle dokument. Nogle medlemsstater gav imidlertid udtryk for betænkeligheder ved medtagelse af indirekte omkostninger, selv om disse omkostninger vil være underlagt lofter og objektive kriterier, der er fastsat som led i en omfattende metode. Efter deres opfattelse vil medtagelse af indirekte omkostninger gøre metoden mere kompleks. De fremførte også, at medtagelse af denne type omkostningselementer rent faktisk er baseret på målet om at gøre det muligt at udvide anvendelsen af midler fra indskudsgarantiordningerne til at beskytte krav ud over dækkede indskud, og potentielt kan have negativ indvirkning på indskudsgarantiordningsmidlerne. Desuden gik nogle medlemsstater ind for at indføre en *pari passu*-prioritetsrækkefølge af alle indskud (dækkede og udækkede), da det vil udvide anvendelsesområdet for indskudsgarantiordninger til også omfatte finansiering af opkøbs- og overtagelsestransaktioner. Mange medlemsstater mente imidlertid, at dette vil være til skade for formålet beskyttelse af indskudsgarantiordningsmidler. De fremførte, at en fortrinsstilling for indskudsgarantiordninger er en forudsætning for en hensigtsmæssig og pålidelig refinansiering af indskudsgarantiordninger, hvorved systemets troværdighed sikres.

For så vidt angår **forvaltning** var der bred enighed blandt medlemsstaterne om, at indførelse af nye værktøjer såsom opkøbs- og overtagelsestransaktioner kræver offentlige administrative beføjelser, som kan tillægges en offentlig myndighed på nationalt plan (f.eks. den nationale afviklingsmyndighed). SRB tilføjede, at der ville være klare fordele ved at tildele beføjelserne til administrativ likvidation til en central offentlig EU-myndighed med EU-midler på baggrund af erfaringerne fra USA. Nødvendigheden af at undgå overlapning af ekspertise af effektivitetshensyn blev også nævnt. Nogle medlemsstater udtrykte betænkelighed ved inddragelse af SRB, så længe indskudsgarantiordningernes finansielle ressourcer fortsat er nationale. De var imod enhver inddragelse af SRB i den endelige afgørelse, da beslutningskompetencen efter deres opfattelse bør ligge på det niveau, hvor omkostningerne afholdes. Andre medlemsstater gik imidlertid ind for, at SRB skal spille en større rolle. De fremførte, at hvis der skal indføres en detaljeret least-cost-metode, vil det være ønskeligt, at en central europæisk myndighed koordinerer og fører tilsyn med, at den anvendes konsekvent.

EFDI's fremlæggelse fokuserede på de tekniske aspekter af **least-cost-testen**, jf. **artikel 11, stk. 6, i direktivet om indskudsgarantiordninger** ("alternative foranstaltninger"). Testen omfatter typisk:

i) en prognose for resultatet af insolvensbehandlingen og de tab, der skal bæres af indskudsgarantiordningen, ii) et overslag over omkostningerne ved hver tilgængelig alternativ foranstaltning og iii) udvælgelse af den mest gennemførlige foranstaltning baseret på trin i) og ii). EFDI konkluderede, at least-cost-testmetoden bør være nøjagtig og retfærdig. Ud over direkte omkostninger bør indirekte omkostninger også tages i betragtning. Efter EFDI's opfattelse støttes førsteprioriteten for dækkede indskud og fordringer fra indskudsgarantiordningen kraftigt af næsten alle indskudsgarantiordninger i EU, da den sikrer minimale tab for indskudsgarantiordningen. I denne forbindelse bemærkede EFDI også, at uden førsteprioritet vil det kontrafaktiske skøn i mange tilfælde blive væsentligt mindre præcist på grund af den større mængde stikprøver af krav, der skal tages i betragtning.

Formandskabet noterede sig drøftelsen mellem medlemsstaterne. Samlet set var der enighed om, at den nuværende situation i bankunionen er utilfredsstillende, og at der er behov for ændringer af rammen, enten i form af et særskilt regelsæt for banker med en negativ vurdering vedrørende almene hensyn, en bredere fortolkning af vurderingen vedrørende almene hensyn eller en kombination af de to.

Kommissionen bekræftede at alle disse spørgsmål vil blive vurderet som led i den kommende gennemgang af rammen for krisestyring og indskudsforsikring (se del III).

II.2. Markedsintegration

På **tredje møde i ad hoc-gruppen den 12. oktober** fremlagde formandskabet to muligheder for, hvordan en bedre integration på EU's bankmarked kan opnås. Gruppen drøftede, hvordan en mere fleksibel kapitalallokering inden for bankkoncerner i hele bankunionen kan opnås, samtidig med at der indføres passende sikkerhedsforanstaltninger for værtslande. Formandskabet erkendte, at det er nødvendigt at sikre, at der i tilfælde af en ugunstig hændelse stilles kapital til rådighed for datterselskaber i værtslandene, uanset hvor i koncernen den tidligere befandt sig.

I formandskabets uofficielle dokument blev to muligheder for at nå ovennævnte mål overvejet. Mulighed 1 indebærer, at der indføres en **grænseoverskridende kapitalundtagelse kombineret med lovbestemte sikkerhedsforanstaltninger** (krav om rekapitalisering) for datterselskaber. Dette vil sikre rekapitalisering af et datterselskab fra moderselskabet, hvis udløsende faktorer, der er fastsat på forhånd, viser, at moderselskabet eller datterselskabet er i en stadig værre finansiell situation. Mulighed 2 indebærer, at der indføres en **waterfallmekanisme**, der (forudgående) i en niveau 1-tekst fastlægger tabsdelingen inden for bankkoncernen i tilfælde af afvikling eller likvidation ved almindelig insolvensbehandling.

En gruppe på 12 medlemsstater understregede på grundlag af et fælles uofficielt dokument og støttet af andre medlemsstater betydningen af balance mellem hjemland og værtsland og de nylige aftaler, der er indgået i forbindelse hermed. De understregede navnlig den vigtige rolle, som individuelle tilsynskrav spiller for beskyttelsen af indskydere og den finansielle stabilitet, for gennemførelsen af afviklingsordningerne og den mikro- og makroprudentielle politik og for at sikre lige konkurrencevilkår og finansiering af realøkonomien. Disse medlemsstater opfordrer derfor til at undersøge de ikketilsynsmæssige hindringer for markedsintegrationen.

Under drøftelserne kom det frem, at selv om visse medlemsstater anså mulighed 1 for at være et realistisk grundlag for yderligere drøftelser, forudsat at der opnås en acceptabel balance mellem en mere fleksibel kapitalstrøm og passende sikkerhedsforanstaltninger, mente en stor gruppe af medlemsstater, at de sikkerhedsforanstaltninger, der er indeholdt i denne mulighed, ikke er tilstrækkelige til at imødekomme deres betænkeligheder. Der blev navnlig givet udtryk for betænkelighed med hensyn til effektiviteten af en ordning om retten til at fremsætte krav, navnlig i forbindelse med kriser, hvor mulighederne for håndhævelse af den kan vise sig at være ringe. Disse medlemsstater satte spørgsmålstejn ved fordelene ved at have størst mulig fleksibilitet med hensyn til kapitalallokering.

For så vidt angår mulighed 2 fremhævede medlemsstaterne dens kompleksitet, den mere langsigtede udsigt til gennemførelse heraf og de nødvendige potentielle forudsætninger (dvs. harmonisering af kreditorrækkefølgen). En medlemsstat kritiserede det, der opfattes som asymmetrisk støtte, og som hovedsagelig skal virke fra moderselskabet til dets datterselskaber og ikke omvendt. Gruppen på 12 medlemsstater bemærkede ikke desto mindre, at mulighed 2 rejser det vigtige spørgsmål om byrdefordelingen mellem en bankkoncerns kreditorer, hvilket er et centralt problem i balancen mellem hjemland og værtsland.

Desuden nævnte nogle medlemsstater behovet for at udvide drøftelserne, så de ikke kun omfatter kapital-, men også likviditets- og afviklingsforanstaltninger, for at skabe større klarhed om virkningerne af de forskellige muligheder. Disse og andre medlemsstater forklarede, at andre foranstaltninger til forbedring af markedsintegration kan gennemføres i mindre trin på grundlag af de eksisterende muligheder og en analyse af, hvorfor de ikke anvendes i praksis (f.eks. likviditetsundtagelser). En medlemsstat foreslog, at datterselskabers tilsynsnøgletal kan gøres til genstand for målrettede ændringer for bedre at tage højde for koncerninterne kapitalstrømme, interne MREL og intern likviditet. Desuden kan søjle 2-metoden præciseres for at belønne geografisk spredning i koncerner. ECB henviste til en privat blogpost fra Andrea Enria og Edouard Fernandez-Bollo om fremme af grænseoverskridende integration af bankkoncerner i bankunionen, som indeholdt konkrete forslag til at fremme en effektiv fordeling af likviditetsressourcer i bankkoncerner samtidig med at der efter forfatterens opfattelse var tilstrækkelige garantier for værtsmyndighederne.

Formandskabet noterede sig de synspunkter, der kom til udtryk i drøftelsen, informerede gruppen på højt plan på mødet den 13. november og opfordrede til yderligere teknisk arbejde/statusopgørelser for at vurdere hindringerne for anvendelse af de eksisterende bestemmelser (navnlig likviditetsundtagelser).

II. 3. Behandling af statsrisici

Den **lovgivningsmæssige behandling af statsengagementer blev drøftet på mødet den 12. oktober**. På formandens anmodning redegjorde Kommissionen for virkningerne af forskellige muligheder for indførelse af kapitalkrav beregnet på basis af ajourførte data fra EBA, der går frem til andet kvartal 2020. De fleste af mulighederne var baseret på koncentrationsrisiko.

Formålet med kapitalkrav er at mindske statsrisikoen gennem en gradvis indførelse af risikovægte for engagementer ud over visse koncentrationstærskler og det sammenfaldende incitament til at diversificere en statslig portefølje. Kommissionens konsekvensanalyse viste på grundlag af eksisterende data, at bankernes samlede eksponering mod statsengagementer er steget. Analysen viste også, at af de tre drøftede parametre for lovgivningsmæssig behandling af statsengagementer har Baselkomitéens og Det Økonomiske og Finansielle Udvalgs kalibreringer den mindste indvirkning på kernekapitalen på aggregeret niveau, hvorimod indvirkningen af kalibreringen i henhold til forordningen om kapitalkrav for statsrisikokoncentration er betydeligt større.

Set fra en lovgivningsmæssig synsvinkel gav medlemsstaterne udtryk for velkendte divergerende holdninger til kapitalkrav. Nogle medlemsstater insisterede på, at arbejdet bør fortsætte, og at der fortsat bør arbejdes med forskellige muligheder for at imødegå statsrisiko via kapitalkrav (koncentration og kreditrisiko). Disse medlemsstater fremhævede, at dette arbejde er centralt for de videre fremskridt med fuldførelsen af bankunionen, og at disse aktiver indebærer en risiko, der bør behandles som alle andre aktiver i den tilsynsmæssige ramme. Disse medlemsstater understregede, at en tilsynsmæssig behandling af statsrisici kan udformes på en sådan måde, at den er håndterbar og ikke påvirker den finansielle stabilitet. Det fremgik også af Kommissionens effektanalyse, idet covid-19 frem til andet kvartal 2020 kun havde en moderat indvirkning i henhold til de forskellige kalibreringer.

De øvrige medlemsstater var imod kapitalkrav eller var tilbageholdende med at indføre ændringer. Nogle sagde, at ethvert initiativ vedrørende den lovgivningsmæssige behandling af statsengagementer bør være nøje afstemt med internationale standarder som foreslået af Baselkomitéen for Banktilsyn. Disse medlemsstater fremhævede de risici, som indførelsen af lovgivningsmæssig behandling af statsengagementer kan have i krisetider, navnlig i forbindelse med en ufuldstændig bankunion. Andre mente, at det vil være uhensigtsmæssigt at fortsætte drøftelserne om dette emne, indtil virkningerne af covid-19-krisen er blevet tacklet, da de frygter, at drøftelserne vil sende modstridende budskaber til banksektoren, som spiller en væsentlig rolle i den samlede støtte til realøkonomien. Nogle af de medlemsstater, der var imod kapitalkrav, nævnte også, at den tilgang, der overvejes, ikke bør føre til differentiering mellem medlemsstaterne på grundlag af kreditrisiko.

Desuden gav visse medlemsstater uden for euroområdet og visse medlemsstater med mindre eller mindre udviklede kapitalmarkeder udtryk for betænkeligheder med hensyn til deres banksystemers evne til at diversificere deres beholdninger af statsengagementer og konsekvenserne af eventuelle ændringer for deres statsobligationsmarkeder og den finansielle stabilitet. Flere medlemsstater gentog deres stærke holdning mod negative konsekvenser af eventuelle ændringer af den lovgivningsmæssige behandling af statsengagementer for statsgælden, også selv om de indføres gradvist, og bemærkede også, at disse betænkeligheder er endnu mere relevante i lyset af markedsforholdene som følge af covid-19-pandemien. Nogle ville kun gå ind for en revision af risikobaserede bidrag til EDIS og insisterede på, at der er behov for en tidsplan og en passende rækkefølge for alle de elementer, der er nødvendige for fuldførelse af bankunionen. For de medlemsstater, der gik ind for en lovgivningsmæssig behandling af statsengagementer, var risikobaserede bidrag kalibreret til statsrisiko alene imidlertid utilstrækkelige.

Kommissionen var enig i, at yderligere arbejde er nødvendigt for at overvinde databegrænsninger, især for små banker, og for at kontrollere indvirkningen af statslige garantiordninger på banklån.

Formandskabet erkendte, at medlemsstaternes synspunkter vedrørende reguleringsmæssig behandling af statsengagementer fortsat er forskellige. Formandskabet noterede sig også behovet for at vurdere forslagernes indvirkning på mindre markeder og banker, herunder for medlemsstater uden for euroområdet, og var enig i, at der er behov for yderligere analyse med henblik på fremtidige drøftelser. Denne analyse vil også omfatte forslagernes indvirkning på medlemsstaternes finansielle råderum i forbindelse med en potentiel fremtidig covidlignende krise. Formandskabet erkendte, at der sandsynligvis vil være behov for en særlig dataindsamling, hvis der skal foretages yderligere analyser. Visse medlemsstater udtrykte dog modvilje mod at gå videre med dette i den nuværende situation i lyset af den deraf følgende operationelle byrde for bankerne. Formandskabet opfordrede Kommissionen til sammen med Den Europæiske Banktilsynsmyndighed at fortsætte dens analyse under hensyntagen til ovennævnte overvejelser.

II.4. EDIS

Kommissionens dataindsamling

Den 12. oktober gjorde ad hoc-gruppen status over den **dataindsamling, der foretages til støtte for udarbejdelsen af en metode til beregning af risikobaserede bidrag i henhold til EDIS.**

Kommissionen fremlagde en oversigt over den seneste dataindsamling, der blev afsluttet i februar 2020. De indsamlede data er stadig ufuldstændige for nogle af indikatorerne. Ikke desto mindre vil disse data udgøre et vigtigt grundlag for det fremtidige tekniske arbejde og vil lette en velinformeret debat om de særlige forhold ved metoden, herunder aggregeringsmetode og valg af risikoindikatorer.

På mødet rejste nogle medlemsstater f.eks. specifikke spørgsmål vedrørende det sæt risikoindikatorer, der er fremhævet i Kommissionens analyse. Visse medlemsstater satte spørgsmålstegn ved, om det minimumskrav til kapitalgrundlag og nedskrivningsegne passiver (MREL), der er til rådighed, kan tages i betragtning ved beregningen set i lyset af bankernes uensartede størrelse. Andre medlemsstater og institutioner rejste også spørgsmål om metoden, for eksempel vedrørende lovligheden af Den Europæiske Banktilsynsmyndigheds metode i lyset af Den Europæiske Unions Rets afgørelse om bidragene til Den Fælles Afviklingsfond, der er fastsat af SRB. Nogle medlemsstater påpegede desuden, at det er nødvendigt at medtage specifikke indikatorer for suveræn risiko såsom indikatorer, der er udarbejdet på grundlag af landekreditvurderinger. Nogle medlemsstater understregede at dette, hvis det besluttet, kun kan være et alternativ og under ingen omstændigheder kan supplere behandlingen af statsengagementer. Formandskabet konkluderede, at det vil være vigtigt at vurdere, om det er teknisk muligt at tage hensyn til yderligere indikatorer, da et bredere udvalg af indikatorer kan gavne den samlede analyse.

Kommissionen understregede betydningen af det igangværende arbejde med dataindsamling og kvalitetssikring forbundet hermed, såsom de indberettede MREL-data. Når dette arbejde er afsluttet, vil Kommissionen indlede den tekniske gennemfærlighedsvurdering, herunder ved at afprøve potentielle nye indikatorer, uden at foregribe de politiske valg/politikvalgene, der også afhænger af den overordnede udformning af bankunionen.

Formandskabet opfordrede Kommissionen til at tage hensyn til medlemsstaternes anmodninger, når den foretager en fremtidig analyse af udformningen af metoden til beregning af risikobaserede bidrag.

Kommissionens undersøgelse om den hybride model

Den 19. november drøftede ad hoc-gruppen parametrene for den "hybride model" for EDIS, som oprindeligt blev forelagt af det østrigske formandskab i juli 2018. **Den hybride model** bygger på idéen om en central fond parallelt med en obligatorisk udlånskapacitet mellem de nationale indskudsgarantiordninger. Den centrale fond vil skulle yde likviditetsstøtte til en støttemodtagende indskudsgarantiordning, når sidstnævnte har opbrugt sine midler ("likviditetsstøtteordning"). Hvis den centrale fond er opbrugt på det tidspunkt, hvor der er behov for indgriben, vil SRB på vegne af den centrale fond kunne låne fra nationale indskudsgarantiordninger gennem en obligatorisk låneordning. Afhængigt af politiske beslutninger om kalibreringen af flere parametre såsom fordelingen af midler mellem den centrale fond og de nationale indskudsgarantiordninger eller størrelsen af lofterne for likviditetsstøtten kan den hybride model have forskellige udformninger. Kommissionen fremlagde resultatet af en **undersøgelse**, der blev iværksat på mødet i ad hoc-gruppen i juli.

Generelt viste undersøgelsen, at respondenterne havde forskellige holdninger til næsten alle de karakteristika, der blev behandlet, så der er behov for yderligere tekniske drøftelser. De fleste spørgsmål, der blev rejst i forbindelse med denne model, adskiller sig ikke fra spørgsmålene i den oprindelige model. Medlemsstaterne understregede også, at deres holdning til de forskellige karakteristika vil afhænge af den eventuelle fremtidige udvikling af den overordnede retlige ramme for krisestyring og navnlig indskudsgarantiordningernes funktion. Med hensyn til det endelige mål understregede nogle medlemsstater betydningen af en fuldt udbygget EDIS (dvs. en gensidiggjort fond med fuld dækning af tab som fastsat i Kommissionens forslag fra 2015). Andre medlemsstaterne fremførte, at enhver politisk beslutningstagning om kendetegnene ved en fælles indskudsforsikring afhænger af skridt hen imod en yderligere risikoreduktion, og mindede samtidig om køreplanen fra juni 2016 og om, at udformningskarakteristika ved den hybride model ikke træder i stedet for risikoreduktion.

Medlemsstaterne havde delte holdninger til fordelingen af midler mellem den centrale fond og de nationale indskudsgarantiordninger. Næsten lige mange medlemsstater argumenterede for en af de tre tilgængelige muligheder, nemlig i) en stor central fond og en begrænset national indskudsgarantiordning, ii) en begrænset central fond og store nationale indskudsgarantiordninger og iii) en ligelig fordeling af midler. En medlemsstat pointerede endvidere, at fordelingen af ressourcer mellem den centrale fond og de nationale indskudsgarantiordninger i høj grad ville afhænge af dækningen af midlertidigt høje balancer samt behandlingen af enheder, der ikke er omfattet af CRR, inden for de nye rammer.

Næsten alle medlemsstater gik ind for at indføre et loft for obligatorisk udlån for at beskytte den finansielle kapacitet; et lille flertal af medlemsstaterne gik ind for at indføre et loft over den centrale fond.

Med hensyn til kreditvilkårene støttede de fleste medlemsstater indførelsen af rentesatser på lån fra den centrale fond. Medlemsstaterne havde forskellige synspunkter til lånenes løbetid, hvor de fleste hældte mod en løbetid på over fem år.

Med hensyn til anvendelsesområdet for indgriben argumenterede flere respondenter for et begrænset anvendelsesområde med fokus på udbetaling og bidrag til afvikling, mens andre medlemsstater argumenterede for et bredere anvendelsesområde. Nogle af disse medlemsstater gik ind for at medtage finansiering af foranstaltninger i henhold til både artikel 11, stk. 3 og 6, i direktivet om indskudsgarantiordninger ("forebyggelse af sammenbrud", "alternative foranstaltninger"), mens nogle medlemsstater var imod dækningen af foranstaltninger til forebyggelse af sammenbrud. En medlemsstat fremførte, at medtagelsen af sådanne foranstaltninger ville gøre det endnu vanskeligere at nå frem til et politisk kompromis om EDIS. Med hensyn til spørgsmålet om institutsikringsordninger, der anerkendes som indskudsgarantiordninger, var medlemsstaternes synspunkter også delte. Kun nogle få medlemsstater argumenterede for, at institutsikringsordningernes foranstaltninger til forebyggelse af sammenbrud burde være omfattet af EDIS. Flere medlemsstater var enige om, at institutsikringsordningernes forskellige karakter og lave risikoprofil kan afspejles ved hjælp af diskonteringsfaktorer i bidragene til EDIS. I lyset af institutsikringsordningernes centrale funktion, som er fastlagt i artikel 113, stk. 7, i CRR, og "princippet om omkostningsneutralitet"³ argumenterede en medlemsstat i sine skriftlige bemærkninger for at udelukke institutsikringsordninger fra anvendelsesområdet for den hybride model eller tillade undtagelser, der afspejler deres specifikke situation.

³ "Det er et nøgleprincip, at ingen af EDIS' faser må forøge de samlede omkostninger for banksektoren sammenlignet med de nuværende forpligtelser i henhold til DGSD fra 2014." Meddelelse fra Kommissionen til Europa-Parlamentet, Rådet, Den Europæiske Centralbank, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget "Hen imod fuldførelsen af bankunionen" af 24. november 2015.

Under drøftelserne om enheder, der ikke er omfattet af CRR, gav medlemsstaterne udtryk for to synspunkter: Nogle respondenter støttede medtagelsen af sådanne enheder (nogle dog med visse betingelser) for ikke at diskriminere blandt indskydere i det indre marked og for at undgå et "tostrengt system". Andre medlemsstater opfordrede til, at anvendelsesområdet tilpasses nøje til FTM af hensyn til lovgivningsmæssig konsekvens og ligebehandling. For så vidt angår nationale valgmuligheder og skøn støttede et lille flertal af respondenterne i undersøgelsen finansieringen fra likviditetsstøtteordningen.

Medlemsstaterne havde delte meninger om en mulig vej mod tabsdeling. Nogle medlemsstater påpegede, at den hybride model kun kunne være en midlertidig fase på vejen mod etableringen af en fuldt udbygget EDIS (med 100 % dækning af tab). Andre medlemsstater fremførte, at den hybride model slet ikke bør medføre nogen form for gensidiggørelse, eller at tabsdeling bør være underlagt klare betingelser eller politiske beslutninger.

Formandskabet noterede sig de synspunkter, der kom til udtryk under drøftelserne, og orienterede Gruppen på Højt Plan vedrørende EDIS herom på mødet den 24. november.

III. Kommissionens revision af rammerne for styring af bankkriser og indskudsgaranti

På mødet **den 19. november** fremlagde Kommissionen en køreplan for revisionen af rammerne for styring af bankkriser og indskudsgaranti, der blev offentliggjort den 11. november. Revisionen fokuserer på de tre gældende EU-retsakter, nemlig BRRD, SRMR og DGSD. På grundlag af revisionen og en omfattende konsekvensanalyse agter Kommissionen at fremlægge et konkret lovgivningsforslag senest i sidste kvartal af 2021.

Nogle medlemsstater samt ECB og SRB støttede revisionen. Andre medlemsstater gav dog udtryk for visse betænkeligheder og spørgsmål. En medlemsstat gav f.eks. udtryk for sin beklagelse over, at statsstøttereglerne ikke var medtaget i revisionen, og opfordrede kraftigt til, at de stadig skulle medtages. En anden medlemsstat understregede betydningen af at opretholde en ramme for indskudsgarantiordninger, der vil sikre mindst det samme niveau af indskyderbeskyttelse som under de nuværende rammer. En medlemsstat tvivlede også på, om mandaterne i BRRD/SRMR/DGSD var tilstrækkeligt brede til at dække et så omfattende initiativ. Som svar på spørgsmålet om, hvordan en "fælles indskudsforsikringsordning" (EDIS) integreres i det overordnede arbejde, forklarede Kommissionen, at konsekvensanalysen også vil behandle oprettelsen af en fælles indskudsforsikringsordning som led i fuldførelsen af bankunionen.

Formandskabet noterede sig drøftelsen om revisionen af rammerne for styring af bankkriser og indskudsgaranti.

IV. Overvågning af fremskridt inden for risikoreduktion – tiltag til håndtering af misligholdte lån i Europa

På mødet i ad hoc-gruppen den 19. november gav formandskabet en oversigt over foranstaltninger til at løse problemet med misligholdte lån i Europa. Som svar på Økofins handlingsplan for behandling af misligholdte lån⁴ fra 2017 fremlagde Kommissionen sin pakke om misligholdte lån i marts 2018. Forordningen om den tilsynsmæssige bagstopperordning blev vedtaget af medlovgiverne og trådte i kraft i april 2019⁵. ECB, EBA, SRB og ESRB har også skabt resultater i forbindelse med forskellige elementer i handlingsplanen, som ligger inden for deres ansvarsområde. Hertil kommer, at medlemsstaterne har iværksat og muliggjort vigtige tiltag på nationalt plan.

⁴ <https://www.consilium.europa.eu/da/press/press-releases/2017/07/11/conclusions-non-performing-loans/>.

⁵ EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2019/630 af 17. april 2019 om ændring af forordning (EU) nr. 575/2013, for så vidt angår krav til minimumsdækning af tab for misligholdte eksponeringer (EUT L 111 af 25.4.2019, s. 4).

På trods af disse resultater ligger andelen af misligholdte lån fortsat på et højt niveau i nogle medlemsstater og er stadig forskellig fra medlemsstat til medlemsstat og fra bank til bank. Desuden er visse centrale elementer i handlingsplanen for misligholdte lån fra 2017 stadig under behandling. Det er vigtigt at bemærke, at forslaget til direktiv om kreditservicevirksomheder og kreditkøbere stadig drøftes i Europa-Parlamentet. Eftersom gennemførelsen af dette direktiv kan yde et vigtigt bidrag til håndtering af konsekvenserne af covid-19-krisen, bør medlovgiverne indlede trilogien så hurtigt som muligt. Derudover afsluttede EBA benchmarkingen for insolvens- og låneinddrivelsesordninger. Resultatet af benchmarkingen bør tilskynde til målrettede reformer af rammerne for låneinddrivelse i medlemsstaterne som planlagt i handlingsplanen fra 2017.

I lyset af covid-19-pandemiens indvirkning på økonomien og potentielle stigninger i misligholdelser og misligholdte lån vil Kommissionen i december offentliggøre en meddelelse med en ny strategi og foranstaltninger til håndtering af misligholdte lån. På grundlag af ovennævnte elementer vil denne meddelelse fokusere på målrettede foranstaltninger på to områder: i) yderligere udvikling af sekundære markeder for nødlidende aktiver og ii) fremlæggelse af reformer af rammerne for insolvens og inddrivelse af gæld. Det er også et led i strategien at fjerne lovgivningsmæssige forhindringer for køb af misligholdte lån og andre hindringer for udviklingen af sekundære markeder for misligholdte lån. En anden foranstaltning i værktøjskassen til håndtering af misligholdte lån kunne være nationale porteføljeadministrationsselskaber. Desuden er der behov for bedre datakvalitet og sammenlignelighed for nødlidende aktiver.

Det **tyske formandskab** opfordrer Coreper til at notere sig denne rapport med henblik på at opnå yderligere fremskridt med dette arbejde.

Det portugisiske formandskab opfordres til at bygge videre på de opnåede fremskridt, når det overtager formandskabet, og fortsætte arbejdet hen imod en styrkelse af bankunionen ved at tage fat på de forskellige arbejdsopgaver, der blev fastlagt i køreplanen fra juni 2016.